

Много се мжчи кап. Вазовъ да вдигне Струмския и артилерийския полкове да накажътъ 1 п. Соф. на Н. В. полкъ за убийството на брата му и да възстановжътъ, както казваше той, редътъ въ София, но повечето стъ ротнитѣ к-ри и всичкитѣ младши офицери отъ Струмския полкъ рѣшително се възпротивихъ на това и властта на прѣстѣпницитѣ се оказа безсилна да произведе нови безредици, на които слѣдствията щѣхъ да бѣдѣтъ кръвопролитни. Всички се възмутихъ отъ това исканье, щото да се вдигнѣтъ полкъ срѣщу полкъ, зарадъ безразсѣдното поведение на единъ подпоручикъ.

Най-послѣ, на 14 Августъ, подъ прѣдлогъ ужъ че е излишно стоењето на Струмския полкъ въ София, рѣшихъ да замине полка за Кюстендилъ и още въ сѣщия день той се вдигнѣ, а азъ заминѣхъ за Самоковъ.

На 16-й вечеръта, дойде у дома ми съ нѣколко души кавалеристи ротмистръ Чоповъ, който ми съобщи, че е ималъ заповѣдь отъ Софийския комендантъ—майоръ Попова—да ме арестува и испроводи подъ конвой въ София, като прибави, че тази вечеръ могѣ да прѣкарамъ дома си, а сутринъта да заминѣ. Обаче, азъ пожелахъ да заминѣ сѣщия часъ и на 17-й Августъ 2 часа прѣди съмнуване азъ слѣзохъ въ комендантското управление въ София; конвойнитѣ кавалеристи, които бѣхъ дошли съ мене, оставихъ ме и си отидохъ.

Щомъ се съмна, дойде бригадниятъ адютантъ поручикъ Бояджиевъ, съ когото бѣхме добри приятели. Той много жалѣше за участието на Струмския полкъ, въ когото бѣ починалъ офицерската си служба и отъ когото хранеше добри